

NAGYATÁDI H. TAMÁS

Calcinatio

*Akkor mintha szörnyek mozdultak volna,
kavarogni, örvényleni kezdtek
a csendes eget néző, romlott felszínek
tavakon és világtengereken mindenfelé,
és sosem látott sáros hullámok indultak elmosni
a szirmok alatt alvó domboldalakat.
Akkor mintha harangzúgás verte volna fel őket,
úgy riadtak illatosított ágyukban a hazugok
és a világ semmire sem való szolgálói.
Tartozunk valakinek elszámolással?
A haragoszöldbe vadult, messzi rózsafás ligetben pedig
eltévedt lovagok bóklásztak reménytelenül
– csipkerózsika nélkülük alussza át ezt a mesét is.
Valami erőset várt volna még savanyú bora
mellé a szigorú házmester, csakhogy
egyszer ne ezekkel a képekkel ébredjen.
És túloldalt átlépett gyerekek
nyomtak a forró aszfaltba
csupasz ágakat, szívük szerint vonva
kérdőre unott bácsikat, mondanák meg,
hová lettek a rózsabokrok illatos virágai.
És senkinek nem volt bátorsága
mesélni az elkockázott jövőről.
Igen, morfondírozott helyettük
a poros járdát locsoló házmester,
ez a mindenféle tüzek miatt
lehetséges így nyár derekán.
És amíg kővé nem szilárdulnak a zúgó, áradó mocsarak,
jobb is, ha tekintetünket csak csendben a domboldalakra...*



Herman Lipót (1884–1972; színes ceruza)